

LITERKA

Informační zpravodaj Památníku písemnictví na Moravě

Léto / 2026

Originál exlibris z roku 1944, které Max Švabinský vytvořil pro Zuzanu Vejrychovou, je součástí sbírek Památníku písemnictví na Moravě a v současné době je vystaven na výstavě Exlibris pod lupou.

KNIŽNÍ ZNAČKY MISTRA ČESKÉ GRAFIKY

Max Švabinský (1873–1962) patří mezi nejvýznamnější české umělce první poloviny 20. století. Jeho rozsáhlé dílo zahrnuje malbu, kresbu, grafiku, ilustrace i užité umění – mezi nimi i drobné, ale esteticky velmi cenné knižní značky. Švabinský se však exlibris věnoval pouze příležitostně, nikdy nešlo o hlavní osu jeho tvorby. Přesto se v odborné literatuře a soupisech dosud uvádělo, že v letech 1897–1960 vytvořil pouze 27 exlibris (z toho 14 litografií, 10 zinkografií a 3 autotypie). Tato dílka vznikala většinou jako osobní dárky pro přátele, kolegy a rodinné příslušníky a často byla tištěna v malém nákladu či vůbec, pouze jako jednoexemplářové tisky. Jejich motivy jsou různorodé – od symbolických a heraldických znaků přes figurativní výjevy až po osobní portréty nebo symboly vztahující se k vlastníkovvi exlibris. Dnes však již víme, že výsledné počty budou o něco větší. Před několika lety iniciovalo Městské muzeum v České Třebové s partnerskou organizací Muzeem Kroměřížska zpracování Soupisu grafického díla Maxe Švabinského (dostupné na svabinsky.com), kde nejenom pro odborné paměťové instituce, ale také pro širokou veřejnost mapuje tvorbu Maxe Švabinského. Postupně se databáze rozšiřuje; jsou oslovovány další sbírkotvorné instituce i soukromí sběratelé a vzniká tak komplexní ucelený katalog děl. Také Památník písemnictví na Moravě se účastní konzultací a přispívá svými sbírkovými předměty k novým analýzám a posouzením. (mš)

EXLIBRIS POD LUPOU: MALÝ OBRÁZEK, VELKÝ PŘÍBĚH

Co mají společného drobný obrázek v knize, tajemný erb nebo originální razítko? Všechny jsou exlibris – knižní značky, které po staletí střežily knihy a prozrazovaly, komu patří. Výstava Exlibris pod lupou vám přiblíží svět těchto malých, ale významných symbolů, a to až do 18. října 2026 v prostorách Památníku písemnictví na Moravě. Co je knižní značka? Jednoduše řečeno, je to malý obrázek, razítko nebo symbol, který označuje, komu patří kniha. Historie exlibris sahá stovky let zpět – od jednoduchých znaků až po složité heraldické motivy či osobité umělecké kreace. Každé exlibris je tak malým příběhem knihy i jejího majitele. Pod lupou se představují heraldická, klášterní i zcela osobitá exlibris, která spojují výtvarné umění,

symboliku i historii. Vystavené předměty pocházejí ze sbírek Památníku písemnictví na Moravě, Muzea v Ivančicích, Regionálního muzea v Mikulově, Muzea Vysočiny Třebíč a také od soukromých sběratelů. Pro malé návštěvníky je připravena interaktivní pátrací hra – děti se stanou exlibris detektivy a prozkoumají výstavu pod lupou. Na jednotlivých stanovištích mohou hledat symboly, počítat zvířata, písmena nebo zodpovídat zvědavé otázky a poznávat heraldické a klášterní znaky. Nakonec se naučí, co všechno exlibris o svém majiteli prozrazuje. (mš)

EXLIBRIS POD LUPOU – VÝTVARNÁ SOUTĚŽ

V únoru jsme vyhlásili výtvarnou soutěž, která se vztahuje k výstavě Exlibris pod lupou, a to o originální návrh exlibris. A proč právě exlibris? Cílem soutěže je podpořit kreativitu a nabídnout prostor všem, kteří chtějí vyjádřit svůj vztah ke knihám prostřednictvím výtvarného umění. Knižní umění totiž propojuje lásku ke knihám s výtvarnou tvorbou. Kniha není jen souborem potištěných stránek, ale také nositelem příběhů, myšlenek a osobních vzpomínek. Právě exlibris – drobný grafický lístek vlepený do knihy – dává každému svazku jedinečnou podobu a připomíná, komu kniha patří nebo kdo byl jejím vlastníkem. Na malém formátu exlibris se často skrývá velká myšlenka – sym-

bol, příběh nebo osobní znak majitele knihy. Do soutěže se mohou zapojit všichni zájemci o výtvarnou tvorbu, malí i velcí výtvarníci, s jedním exemplářem exlibris do velikosti A5 na volné téma. Více informací a přihlášku najdete na www.muzeumbrnenska.cz. Fantazii se meze nekladou – vítány jsou jak tradiční grafické techniky, tak i moderní výtvarné přístupy. Věříme, že vzniknou nápadité a osobité práce, které ukážou, že i malý obrázek může vyprávět velký příběh. Poslední návrhy přijímáme k 16. září 2026 u nás v Památníku písemnictví na Moravě. Výherní díla budou vystavena a samozřejmě na výherce čeká lákavá odměna. (mš)

Z HLÍNY A OHNĚ. KERAMICKÁ PLASTIKA

Výstava Ludmily Kovářikové v Památníku písemnictví na Moravě nabízí kolekci monumentálnějších prací, které vznikaly převážně v posledních patnácti letech. Tematicky převládají plastiky inspirované přírodou, v níž autorka nachází nekonečnou přehlídku tvarů a útvarů, někdy i bizarních, které ji stále překvapují a provokují k novému tvůrčímu zápolení. Ludmila Kovářiková je představitelkou moderní volné keramické plastiky osobitého stylu a výrazné výtvarné řemeslné kultury, na umělecké scéně se objevuje od 90. let 20. století. Výchoziskem autorčiny tvorby byla a zůstává práce na hrnčířském kruhu, kterou mistrovsky ovládá a bohatě využívá do současnosti. S Památníkem ji spojuje již dvacet let literární soutěž Skrytá paměť Moravy, pro niž od jejího začátku připravovala keramické ceny pro ví-

těže. Letos v červnu si sošku převzali ocenění finalisté 20. ročníku naposledy a výstava je tak současně autorčiným rozloučením s literární soutěží Skrytá paměť Moravy. Návštěvníci mohou výstavu zhlédnout do 30. srpna 2026 v otevírací době Památníku písemnictví na Moravě, pro zájemce se ve čtvrtek 20. srpna od 15.00 uskuteční komentovaná prohlídka s keramičkou Ludmilou Kovářikovou. (ap)

TŘI OTÁZKY PRO NOEMI ANNU MANDYSOVOU

Jaké knihy ráda čtete?

Vždycky, když se mě někdo ptá na mou oblíbenou knihu, nedokážu vybrat jen jednu. Mám pocit, že bych pak těm ostatním křivdila. Nedávno mě velmi zaujala kniha *Vango*, která mě vtáhla svým příběhem i atmosférou. Ráda se také vracím ke knize *Maliny zrají v dešti*, která mě snad nikdy neomrzí. V poslední době mě oslovily knihy Khaleda Hosseiniho. Při jejich čtení jsem se ocitla v úplně jiném světě a zároveň si uvědomila, jak moc mohou příběhy změnit pohled na vlastní život, za který jsem tak vděčná. Z českých autorů mám moc ráda Alenu Mornštajnovou, jejíž knihy mě vždy dokážou zasáhnout. Taky mě láká, jak propojuje děj knihy s historickými událostmi. Přes léto s oblibou čtu detektivky Agathy Christie. Jsou pro mě ideální prázdninovou četbou – krátké, zábavné, napínavé a pokaždé se můžu snažit odhalit pachatele dřív než slavný detektiv (což se nakonec stejně nikdy nestává). Kromě prózy často sahám i po poezii, především po básních Jana Skácela a Václava Hraběte. Líbí se mi, jak dokážou několika slovy vyjádřit silné emoce a myšlenky. Celkově nejraději čtu knihy, které ve mně zůstanou ještě dlouho po dočtení a přinutí mě nad nimi přemýšlet.

Vzpomenete si, o čem byl Váš první napsaný příběh?

Vzpomínám si na jeden příběh stvořený v hodině češtiny ještě na základní škole. Je skoro jisté, že to můj první příběh nebyl, ale mé osmileté já mu přikládalo takovou důležitost, že si ho pamatuji dodnes. Celá třída měla za úkol napsat variaci na *Červenou karkulku*. Objevily se Karkulky umazané od malin, šíleně smutné Karkulky nebo i dívky, které řídí auto jako o závod. Víím, že moje verze pohádky zahrnovala kusy červeného masa a Karkulku, která to opravdu uměla s lanem. Záporákem se místo vlka stal medvěd. A taky si pamatuji, že z toho byl pěkný propadák.

Co byste vzkázala ostatním soutěžícím?

Přeji všem, kteří do soutěže psali, aby jim láska ke psaní vydržela a aby se nebáli své příběhy ukazovat světu. Nikdy totiž neví, koho jejich slova inspirují nebo povzbudí.

TŘI OTÁZKY PRO BÁRU ANTONÍNOVOU

Vaše povídka se odehrává před rokem 1989 ve vojenském prostředí, kde jste k ní čerpala inspiraci?

Mám ráda příběhy. Baví mě poslouchat – příbuzné, přátele, ale třeba i úplně cizí lidi, kteří mají životních zážitků na rozdávání. Můj strýc nám při každé příležitosti vypráví zvláštní a někdy až těžko uvěřitelné příběhy ze svých mladých vojenských let a soutěž Skrytá paměť Moravy s tématem HRANICE mě přiměla začít tyto historky, které by jinak mohly zůstat zapomenuty, postupně psát. Inspiraci obecně nacházím v historii, vzpomínkách pamětníků i ve vlastní schopnosti představit si životy lidí, kteří tu byli před námi. Někdy je to pro mě samozřejmě těžké, příliš vzdálené.

Vzpomenete si, která kniha Vás v dětství nejvíc ovlivnila?

Vybrat jednu knihu je pro mě téměř nemožné. Každá kniha představuje jiný pohled na svět a to je pro mě velmi důležité. Výrazně mě ovlivnily, na počátku mých školních let, zejména vypůjčené knihy z naší městské knihovny: pirátské příběhy, vraky lodí a útlé válečné romány. Postupem let se k nim přidaly i cestopisy, reportážní texty a žurnalistika. Jak by ironicky řekl hrdina v mém příběhu: „*Typická růžová knihovna.*“ Ke knihám se příliš nevracím. Jsou pro mě jako projité cesty. Na stejná místa znovu zpravidla nevyrážím. Jakmile příběh jednou doopravdy prožiji, chci si ho uchovat jako vzpomínku a vydat se hledat další dobrodružství. Svět je příliš rozmanitý na to, abych zůstávala dlouho na stejné stránce.

Co byste vzkázala soutěžícím dalšího ročníku?

Hledejte vlastní pohled na svět. Pište o tom, co vás skutečně zajímá a čemu sami věříte.

SKRYTÁ PAMĚŤ MORAVY OSLAVILA JUBILEUM

Skrytou paměť Moravy vyhlásil Jihomoravský kraj poprvé v roce 2006 s cílem podpořit kultivovaný písemný projev nejmladší generace a soustavně vyhledávat literární talenty. Své místo mezi literárními soutěžemi si našla také díky doprovodnému programu, putovnímu semináři tvůrčího psaní Krocení literární múzy, který každoročně nabízí inspiraci k aktuálnímu tématu a probíhá ve spolupráci s muzei, knihovnami a školami na Moravě. Z krajské soutěže se v průběhu jejího trvání stala soutěž celorepubliková a řada soutěžících se jí účastní opakovaně. V odborné porotě v předchozích letech zasedly jak osobnosti současné české literatury, např. Vít Slíva, Radek Malý či Jan Němec, tak osobnosti, které se literatuře věnují jako literární vědci, pedagogové, překladatelé či knihovníci. Od začátku druhé dekády mají svůj hlas v porotě také bývalí laureáti Skryté paměti Moravy – spisovatel Richard Skolek a překladatelka Anežka Soukupová, která je členkou odborné poroty dosud. Hodnocením letošních soutěžních prací byla pověřena také novinářka Olga Jeřábková, literární historička Romana Dominika Hrbatová, historik Tomáš Jeřábek a Jiří David, vedoucí Památníku písemnictví na Moravě. Letošní symbolické téma „Hranice“ oslovilo více než dvě stovky soutěžících z celé republiky a ve středu 24. června završilo 20. ročník Skryté paměti Moravy slavnostní finále. V prostorách rajhradského Památníku písemnictví na Moravě zazněla jména deseti finalistů, jejichž texty vyhodnotila odborná porota jako nejlepší. Zástupci Jihomoravského kraje a poroty poté předali autorům a autorkám třech nejlepších textů v každé kategorii keramickou cenu z dílny umělecké keramičky Ludmily Kovářikové. Sošku pro vítěze, Pegase ve tvaru písmene L, si odnesla Noemi Anna Mandysová za text *Chybíš mi* v mladší kategorii a Bára Antonínová za povídku *Hranice* ve starší kategorii. Mezi oceněnými byly také laureátky z loňského ročníku: Rebeka Sára Szabó získala letos třetí cenu v I. kategorii (11-15 let) za text *Hranice* a Marta Kašová se ve II. kategorii (16–19 let) umístila druhá s povídkou *Nenapravitelný romantik*. V mladší kategorii si pro stříbrné místo přijela až z jižních Čech Klára Helešicová, autorka vyprávění s názvem *Křídla*, tamtéž putovalo čestné uznání za text *Rudá mlha* Adrianě Skuhrové. Další čestné uznání si v téže kategorii převzal soutěžící z Jaroslavic u Znojma Martin Markel, jehož text nese název *Kapitol*. Ve II. kategorii ocenila porota třetím místem povídku *Oculus Dei* Adama Ručky z Černé Vody na Jesenicku, čestná uznání udělila Elišce Borkovcové z Jihomoravského kraje za text *Člověk?* a Martině Polcarové z Děčína za povídku *Ti čtyři*. Pozvání na slavnostní vyhlášení výsledků 20. ročníku literární soutěže přijali také někdejší finalisté a řada těch, kteří se osobně nemohli zúčastnit, poslala soutěži svůj vzkaz. Po třech letech zavítala do Památníku také Katka Toufarová, finalistka 17. ročníku, a ke slavnostní atmosféře přispěla hrou na akordeon. Vybrané pasáže z oceněných textů zazněly během autorského čtení, všech deset příběhů si už nyní můžete přečíst na webových stránkách Muzea Brněnska a na podzim budou publikovány v literárním sborníku Skryté paměti Moravy.

(ap)

© Pavel Bouzek

© Pavel Bouzek

Foto: Pavel Bouzek

UKÁZKY Z VÍTĚZNÝCH LITERÁRNÍCH TEXTŮ 20. ROČNÍKU SKRYTÉ PAMĚTI MORAVY

HRANICE

BÁRA ANTONÍNOVÁ

(ukázka)

29. září 1986

Dopis

Bylo to jako studená sprcha. Jako narazit hlavou do pevné zdi. Jako zapít karamelku hořkým kafem, co už dávno vystydlo. Přišel dopis. Ten typ dopisů, které nikdy nepřicházejí jen tak. Ty, co v sobě nesou rozhodnutí někoho jiného o vašem životě. Ty, co vás přinutí na chvíli přestat dýchat. Většinou to bývá svatba nebo pohřeb. Padesát na padesát. Ale jistota je vždycky jen jedna, že si budete vytahovat oblek ze skříně a tvářit se, že rozumíte tomu, co se právě stalo. Obálka byla bílá, jednoduchá, jen stroze úřední.

Držel jsem ji v ruce jako něco živého, co by mě mohlo kousnout. Ani mě nenapadlo ji otočit. Podívat se, kdo ji poslal. Možná jsem to tehdy už tušil. Prsty se mi lepily potem, když jsem ji konečně otevřel. Papír zasyčel, jako by se smál. A pak... ten můj výdech. Tak hlasitý, že by probudil i mrtvého ve vedlejší místnosti. Nikdo nezemřel. Tedy až na moji duši. Ale ta se nepočítá. Na tu se přece na vojně nehraje.

1. října 1986

Poslední podzimní podvečer před narukováním

Dny se krátily, aniž by si toho kdo všiml. Mně to bylo vcelku jedno, v hlavě jsem měl jen ten modrý papír s rozkazem, co mi ležel doma na stole. Vítr se začal opírat do břízolitových štítů, do omšelé omítky kulturního domu i do stěn hospody U Tří králů.

Na návsi bylo ticho. Jen prach se líně zvedal z betonových panelů u rozestavěné samoobsluhy, kolem které jsem desítky let chodil do školy. Nic nového, nic zajímavého. Jen nuda. Jen modrobílý autobus ČSAD se jednou za čas s těžkým zakašláním převalil kolem. Na zastávce u plechové čekárny, kde jsme v létě trávili hodiny s partou, si odfoukl a na okamžik vypustil do sychravého vzduchu štiplavý dým nafty, co se mísil s vůní spadaného listí a kravského hnoje z JZD, a zase odjel. Zmizel v zatáčce u družstevních sil, jako by ani neměl důvod v tomhle šedivém bezčasí zůstat. Proč taky? Nic tu nebylo. Jen prach, pár psů a unavené tváře, co už rezignovaly. „Tohle je konec,“ říkal jsem si. „Odjíždím. A nikdy se neohlédnu.“ Netušil jsem, jak se mi po tomhle všem bude stýskat. Po tom prachu, po autobuse, po tom štiplavém dýmu a po tom nudném, předvídatelném klidu, kterým jsem teď tak opovrhoval. Netušil jsem, že až se vrátím, budu tohle všechno milovat. Každý kamínek, každou díru v silnici, každý rezavý plot.

5. října 1986

Přísaha v zeleném

Motor autobusu zhasl s těžkým kovovým povzdechem, jako když někdo definitivně zabouchne víko od starého světa. V kabině se rozhostilo ticho, které kousalo do uší – to zvláště ní, dusivé vakuum mezi životem, který jsem znal z vinic za vesnicí, a tím novým, pro který nikdo z nás neměl návod k použití. Dveře zasyčely a otevřely se.

„Vystupovat! Pohyb! Dělejte, vy bažanti!“

Začali jsme se sunout ven, jeden po druhém, jako materiál, který už někdo předem odepsal na chyby v plánování.

Kasárny jsem si vždycky představoval jinak. Víc hrdinsky, jako z plakátů na náborovém středisku. Méně... oprýskaně. Žluto-oranžová omítka s nápisem VARŠAVSKÁ SMLOUVA ŠTÍT SOCIALISMU! padala po stěnách jako staré iluze, které jsem nechal v meandrech Dyje. Na dvoře vysypaném ostrým štěrkem stáli kluci, co ještě včera v džínách z Tuzexu řešili holky, kytary a poslední vlak domů. Ted' svírali v rukou igelitky s nápisem Jednota a snažili se v příliš velkých civilních kabátech tvářit, že jsou muži.

„Tak co, taky jsi mrtvej?“ ozvalo se vedle mě.

Otočil jsem se. Kluk s rozčuchanými blond vlasy, úsměv měl tak drzý, že by se dal propašovat přes hranice i pod nosem pohraničníka.

„Zatím jen lehce,“ odpověděl jsem a v duchu viděl mlhu nad řekou, která mi najednou přišla jako ráj na zemi. Podal mi ruku, dlaně měl špinavé od řetězu motorky.

„Marek. Budoucí hrdina socialistické vlasti, prohlásil s úsměvem. Tedy, pokud přežiju první týden v tomhle kriminále.“

Stiskl jsem ji.

„Honza. Budoucí dezertér... v myšlenkách.“

Zasmál se. A v tom smíchu bylo něco nebezpečně živého. Něco, co do tohoto světa drátěných plotů a rudých hvězd nepatřilo.

Bára Antonínová (16 let) je studentkou Gymnázia Znojmo a v minulosti již v literárních soutěžích uspěla se svými prozaickými i básnickými texty. Vedle literatury se zajímá o historii, přírodu a věnuje se také fotografii a dokumentární tvorbě. Její oblíbený citát zní: „Příběhy neumírají, dokud si je někdo pamatuje.“

CHYBÍŠ MI

NOEMI ANNA MANDYSOVÁ

(ukázka)

Vítr mě bodá do tváří a ve vzduchu už lze cítit přicházející jaro.

Dnes hvězdy sice nevyšly, ale měsíc se chlubí svou bělostí v plné kráse. Koukáš se na něj taky?

Víš, že jeho tmavošedým skvrnám se říká měsíční moře? Kdo ti o nich řekl?

Co jsi obědval? Jíš vůbec?

Je teď příliv nebo odliv?

Chybím ti?

Chybíš mi.

Dnes je to měsíc, co už nespíš po mém boku. Doufám, že tam – ani nevím kde, máš postel s měkkou matrací a pořádnou péřovou peřinou jako od tvé prababi. Chybí mi tvá horká dlaň na mé tváři, když usínám. Chybíš mi.

Myslíš na mě, než zavřeš oči a odcházíš na toulky říší snů?

Ten den jsem přišla z práce rozmrzelá. Šéf po mně vyjel. Prý špatná kázeň. Kdo ví, co tím vlastně myslel. Já, já dělám, co můžu, víš? Já vím, že víš.

Po cestě dokážu myslet jen na jedno, jak mi zvedneš náladu. Myšlenkami úplně jinde, málem narážím do několika lidí. Ty zachmuřené výrazy mě nechápou. Nemají se na co těšit, až překročí prahy svých domů a bytů. Já se mám na co těšit. Na tebe přeci. Zeptáš se mě, proč ten ztrápený výraz. Já ti řeknu o práci. Obejmeš mě. Nasaju tvoji kolínskou, tu stejnou vůni, kterou nasávám posledních patnáct let. A pak mi dáš pusku na tvář. Řekneš, že šéf je blbej a že se hlavně nesmím přeceňovat (já vím) a pak ještě dodáš něco hrozně vtipného. Oba se budem smát, až nás rozbolí břicho. Milovala jsem tvůj humor. Pořád ho miluju. Chybí mi, chybí mi smát se od ucha k uchu. Chybíš mi.

Říkáš pořád ty svoje vtipy?

Komu?

Vrazila jsem do bytových dveří, smutná, ale natěšená. Na tebe, samosebou.

Dva kroky a vše mi bylo jasné. Něco je špatně. Všechno je špatně.

Neslyším povědomý hlas volat mé jméno na pozdrav. V kuchyni si nikdo nehvízdá. Smráká se a přitmí v pokoji nebylo rozehnáno lampičkou. Mrtvolné ticho mezi bílými stěnami by se dalo krájet.

Najednou mě někdo nebo spíš něco bodá do břicha. Můj vlastní strach. Někdo – něco mi svírá hrdlo. Ty, já, panika? Nevím, co se děje. Mžitky před očima znemožňují pohyb.

Chtěla bych udělat krok, vpřed, vzad, kamkoliv. Najednou se měním v solný sloup. Šedé kachličky mě studí do obličeje.
Kde jsi? Zvedneš mě? Co se děje?
Chybí mi tvá pevná ruka. Chybíš mi.

Chybím ti?

Bál ses? O mě? O sebe? Aby ti nevpálili kulku do zad?
A co když zásah schytám já?

Kvapně prohlížím pokoje. Ruce se mi třesou, když stisknu kliku.
Třeba spíš? Blbost. Kytičkování povlečení je úhledně ustlané, od rána netknuté.
Možná tě padající vločky vylákaly na procházku. Blbost. Když sněží, nevytáhneš paty z tepla domova.
Překotně otevírám dveře skříně. Co asi hledám, nevešel by ses ani do naší největší almary, svatebního daru od mých rodičů.
Roh skříně, kde jindy sbírají pavučiny tvé běžky, zeje prázdnotou.
Pomalů, ale jistě mi v hlavě začínají blikat varovné signály neonově červenou.
Jak se to mohlo stát. Jak mi to mohlo dojít až teď.
Jak jsi mě mohl opustit?
Víš vůbec, jak mi chybíš?

Noemi Anna Mandysová (14 let) je studentkou Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno. Do Skryté paměti Moravy se přihlásila, protože se chtěla posouvat ve svém psaní. Vedle četby, vymýšlení a psaní příběhů se věnuje hře na příčnou flétnu, ráda luští sudoku a hraje frisbee. Její oblíbený citát zní: „Carpe diem.“

AKCE ZÁŘÍ

Zobrazit svět! Historické mapy z rajhradské klášterní sbírky

17. 9. 2026, 17 hod. vernisáž

Rajhradský klášter ukrývá sbírku více než 1100 map a atlasů ze 17.–19. století, kterou nyní představuje průřezová výstava. Přijďte objevit krásu starého kartografického umění!

Den otevřených ateliérů na jižní Moravě

19. 9. – 20. 9. 2026

Volný vstup do výstav Památníku písemnictví na Moravě po celý víkend.

Více na www.d-o-a.cz.

Exlibris pod lupou - workshop Základy linorytu

20. 9. 2026, 14 hod.

Registrace a více informací na rajhrad.muzeumbrnenska.cz.

Od velkomoravského hradiště k benediktinskému klášteru

20. 9. 2026, 17 hod.

Přednáška Dany Zapletalové o počátcích rajhradského kláštera a beseda s prof. Josefem Ungerem, nestorem moravské archeologie a také autorem archeologických výzkumů rajhradského středověku.

Týden knihoven

29. 9. – 4. 10. 2026

Série akcí pro veřejnost v rámci celostátního Týdne knihoven, ve spolupráci s Městskou knihovnou Rajhrad. Podrobný program viz rajhrad.muzeumbrnenska.cz.

Josef Saska: obrazy, grafika

11. 6. – 30. 9. 2026

Průřezová výstava dílem předního výtvarníka, jenž se ve své tvorbě věnuje médiumu malby i grafiky, zabývá se expresivní i figurální tematikou, krajinomalbou i tvorbou zátiší či drobnou užitou grafikou. Nepřehlédnutelným inspiračním zdrojem Josefa Saska je krajina rodné Vysočiny.

Literka, č. 1–7

Informační zpravodaj Památníku písemnictví na Moravě

Klášter 1, 664 61 Rajhrad, e-mail: literka@mbrn.cz

Texty: Andrea Procházková, Miroslava Šudomová

Muzeum Brněnska, příspěvková organizace, IČ: 00089257